

Kız ve Kurtarılan At

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan At

Ebru Mina TOMURCUK

Emma hardal sarısı yağmurluğunu giydi ve dalgalı koyu kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bugün hayvan barınağında yardım ettiği ilk gündü. Nazik bakıcı Bay Okafor'un yanında yürürken çizmeleri patikada çamura battı. Zeytin yeşili tulumu hışırdadı ve yuvarlak gözlükleri nemli havada buğulandı. Emma'nın göğsünde bir heyecan dalgası hissetti. Hayvanlarla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Bay Okafor, Emma'yı barınağın kenarındaki sessiz bir çitle çevrili alana götürdü. Uzakta benekli gri bir at duruyordu, siyah yelesi bir gözünün üzerine düşüyordu. 'Bu Pepper,' dedi Bay Okafor yumuşak bir sesle. 'Zor bir yerden geldi. Utangaç ve nazik bir şefkate ihtiyacı var.' Emma atın sol böğründeki ince bir yara izi gördü. İçi ona karşı sızladı. Yardım etmek istiyordu.

Emma bir adım yaklaştı, ama Pepper'ın kulakları geriye gitti ve geri çekildi. Hemen durdu. 'Neden öyle yaptı?' diye fısıldadı. Bay Okafor gülümsedi. 'Bu onun tedirgin olduğunu söyleme şekli. Yavaş hareket etmeli ve beklemeliyiz.' Emma başını salladı. Hareketsiz durdu, atın koyu, yumuşak gözlerini izledi. Pepper'ın ona zarar vermek istemediğini bilmesini istiyordu.

Her sabah Emma aynı nazik rutini izledi. Pepper'ın su kovalarını doldurdu ve yemliğine taze saman koydu. Sonra alçak ahşap bir çitin üzerine oturup bekledi. Pepper onu uzaktan izledi, beyaz yüz lekesi gri tüylerinin üzerinde parlıyordu. Emma acele etmedi. Sadece sessizce oturdu. 'Sabır ilk adımdır,' dedi Bay Okafor.

Bir gün Pepper, Emma'ya doğru birkaç adım attı. Kulakları artık ileriye dönüktü, meraklıydı. Emma'nın kalbi yerinden fırladı, ama sakin kaldı. Kanvas çantasından bir havuç çıkardı. Pepper boynunu uzattı, sonra onu düz avucundan nazikçe kemirdi. Sıcak nefesi parmaklarını gıdıkladı. 'Aferin oğlum,' diye fısıldadı. Küçük, sessiz bir andı, ama ona kocaman geldi.

Bay Okafor, Emma'ya Pepper'ın kuyruğunu okumayı öğretti. 'Kuyruğunu sallaması rahatsız ya da endişeli olduğu anlamına gelir,' diye açıkladı. 'Gevşek bir kuyruk sakın olduğunu gösterir.' Emma dikkatle izledi. Pepper'ın kuyruğu sallandığında geri çekildi. Gevşek sarktığında kaldı. Küçük şeyleri fark etmeyi öğrendi. Gizli bir dil öğrenmek gibiydi.

Emma ayrıca Pepper'ın kulaklarını da öğrendi. Geriye gittiklerinde tedirgindi. İleriye döndüklerinde meraklıydı. Ve yanlara doğru gevşediklerinde sakindi. Her gün onları okumayı pratik yaptı. 'Gerçek bir at uzmanı oluyorsun,' dedi Bay Okafor sıcak bir gülümsemeyle. Emma gurur duydu. Pepper'ı anlamaya başlıyordu.

Emma'nın en sevdiği zaman, Pepper'ın benekli gri tüylerini fırçalamaktı. Yumuşak bir fırça kullandı ve onu yavaş, nazik dairelerle hareket ettirdi. Pepper hareketsiz durdu, gözleri yarı kapalıydı. Bazen yumuşak bir iç çekti. 'Bunu seviyor,' dedi Bay Okafor. Emma gülümsedi. Daha koyu lekeleri ve yüzündeki beyaz lekeyi fırçaladı. Böğründeki ince yara izi ona ekstra nazik olmasını hatırlattı.

Yağmurlu bir öğleden sonra Emma en sevdiği kitabı ahıra getirdi. Bir saman balyasının üzerine oturdu ve yüksek sesle okudu. Pepper yakında durdu, saman yiyordu. Sesi yumuşak ve sakin çıkıyordu. Yağmur çatıya vuruyordu. Bir süre sonra Pepper yanına geldi ve başını omzunun yakınına dayadı. Emma okumaya devam etti, kalbi parlıyordu. Bu gerçek dostluktu.

Bay Okafor, Emma'ya Pepper'ı gevşek bir iple nasıl yönlendireceğini gösterdi. 'Asla çekme,' dedi. 'Sadece nazikçe iste.' Emma yavaşça yürüdü ve Pepper onu izledi. Küçük pirinç etiketli kahverengi deri başlığı hafifçe şıngırdadı. Çitle çevrili alanın etrafında iki kez döndüler. Pepper'ın kulakları gevşekti ve kuyruğu serbestçe sarkıyordu. Emma sıcak bir sevinç balonu hissetti. Bir takımdılar.

Sonra Pepper'ın Emma'nın yüzüne dokunmasına izin verdiği bir gün geldi. Yavaşça uzandı ve Pepper geri çekilmedi. Parmakları yumuşak yanağına değdi. Gözlerini kapattı ve eline yaslandı. Emma'nın gözleri mutlu yaşlarla doldu. 'Bana güveniyorsun,' diye fısıldadı. Pepper hafifçe burnundan soludu, sanki evet der gibiydi. Asla unutmayacağı sessiz, nazik bir andı.

O günden sonra Pepper, Emma'yı dost bir gölge gibi çitle çevrili alanda takip etti. Onu gelirken gördüğünde kişnedi. Kulakları sevinçle ileriye dikildi. Emma güldü ve ona bir havuç verdi. Bay Okafor kapıdan izledi, yuvarlak gözlükleri parlıyordu. 'Onun güvenini kazandın,' dedi. 'Büyük numaralarla değil, sabır ve nezaketle.' Emma'nın yüzü aydınlandı.

Emma güvenin yavaşça büyüdüğünü öğrendi, baharda bir tohum gibi. Her gün nazik bir bakıma ihtiyacı vardı. Pepper artık ilk tanıştığı korkmuş at değildi. O onun arkadaşıydı. Birlikte sessiz zamanlar geçirdiler—fırçalayarak, yürüyerek ve sadece yan yana olarak. Emma küçük, tutarlı nezaket eylemlerinin korkmuş bir kalbi iyileştirebileceğini anladı. Ve bu hepsinin en iyi dersiydi.

Mevsimler deęiřtikçe Pepper'ın t yleri parladı ve g zleri aydınlandı. Emma h l  her sabah geliyordu ve Pepper onu her zaman yumuřak bir kiřnemeyle karřılıyordu. Barınak artık yuva gibi hissettiriyordu. Bay Okafor ona Pepper'ınkine benzer k   k bir pirin  etiket verdi. 'En iyi yardımcım i in,' dedi. Emma onu gururla taktı.  m r boyu bir arkadař bulmuřtu.

Emma ve Pepper hâlâ birlikte sessiz öğleden sonların tadını çıkarıyorlar. O yakınlarda otlarken Emma yüksek sesle kitap okuyor. Bazen yan yana çitle çevrili alanın yolunda yürüyorlar. Emma güvenin bir armağan olduğunu biliyor, her seferinde bir nazik anla inşa edilir. Ve nezaketin—küçük ve istikrarlı—dünyalar kadar fark yaratabileceğini biliyor. Pepper omzuna burnunu sürtüyor ve o gülümsüyor. Burası onun ait olduğu yer.

Emma bir atla dostluğun özel bir tür sihir olduğunu öğrendi. Sabırdan, nazik ellerden ve sessiz bir kalpten büyür. Pepper ona kelimeler olmadan dinlemeyi öğretti. Ve Bay Okafor ona her hayvanın nezaketi hak ettiğini öğretti. Şimdi barınağa yeni hayvanlar geldiğinde Emma onları yumuşakça karşılıyor. Güvenin beklemeye değer olduğunu biliyor. Ve yardım etmeye her zaman hazır.